

ЕКОЛОГИЯ + РУСЕ — РУСЕНЦИ = ИЗКУСТВО

Ние, съвременните жители на Русе, трябва да сме доволни: покрай екологичните проблеми градът ни стана обект на много произведения на изкуството. Русе, русенци и въздухът, който дишаме, са обект на творби като:

— публицистични статии и стихове на писатели и поети;

— живописни творби, излагани на регионални, национални и международни художествени изложби;

— документалния филм „Дишай!“;

— еко-рок-фест „Спасете Русел“;

— най-после „Русе“ стана и причината за консолидацията на опозиционно настроените интелектуалци в страната ни, в дните преди 10 ноември.

И вместо да се гордеем и перчим с това, ние самите хич „не обръщаме внимание“ на този интерес на творците. Та затова и естрадният певец Вили Кавалджиев ни сгълча по телевизията, че на еко-рок-феста имало само юноши и младежи, а в същото време възрастните русенци търчали по магазините...

Наистина горчиви наблюдения, ако това е било така. Но това отношение поражда и други размисли. Г-н Кавалджиев, на русенци им писна да бъдат статисти в едно изкуство, което можем да наречем с различни определения

— публицистично, абсурдно, борбено, екологично, постмодернистично. Те загубиха вяра в неговия морален ефект, както и вяра в държавните институции, някога ще решат проблемите им. Затова вече не могат да бъдат в лес на услуга на иначе искрени творци на изкуството. Те са унили и тъжни, скептични и мрачни — безверници. Изкуството „бодва“ сърцата и душите им, но изближък на спон-

танното възприемане е отнет — той е скрит зад забавената реакция, зад ироничния поглед. В този смисъл чудесно се вписа природата по време на еко-рок-феста на 7 ноември: черни облаци бяха надвиснали през целия ден страховито над града, сякаш всеки момент от тях щеше да се излее лавата на потоп. Ако времето беше слънчево и топло, то тази негова щастливост щеше да звучи нелепо...

Сигурен съм, че както и аз, така и всеки русенец, г-н Кавалджиев, е бил поне по час и половина на Дунав мост. Това е достатъчно, за да ни е чиста съвестта, че не сме били равнодушни към зова за спасяването на Русе, отправен от хора на изкуството — певци, инструменталисти, артисти, депутати. Целият ден бяха децата ни — и надали има родител, който да не се е гордял с това!

Русе и русенци са обект на изкуство, което бих определил като изкуство на красивата безнадеждност: красива, защото то никога не ще отмре, както не умира човечността; безнадеждно, защото то е трагичен и пореден акорд за спасяването на един град. Дни преди да екнат песните на съставите, един погубен човешки живот ни напомни, че трагедията на Русе е осезаема. Ето защо викът от една болка и викът на протеста се сляха в едно...

Достоевски казва: „Красотата ще спаси света!“. Затова все още се надяваме, че изкуството на безнадеждността, въпреки всичко, ще победи разрухата! И русенци, със своята скептична маска, до края ще бъдат негови радужни зрители и трагични модела на изобразяване.

Крум ГЕРГИЦОВ